

чани излѣзли смаени отъ града
да видятъ голѣмия камъкъ, за-
поkitенъ отъ незнайна ржка,
по пжтя срещнали Вълкашино-
мечката стрѣвница, отъ която
кански пищѣли жителитѣ на
цѣлата окрайна.

Ангелъ Каралийчевъ

ПРЕДЪ УЧИЛИЩЕТО

Отлитнаха вечъ днитѣ
на лѣтната почивка
и идемъ пакъ съ усмивка,
доволни и честити.

Ний пакъ сме тукъ събрани
съсь книги и писалки,
и вечъ не сме тѣй малки,
каквито бѣхме лани.

Ще почнемъ скоро, скоро
да учимъ нови пѣсни.
Дали ще бждатъ лесни
читанкитѣ за второ?

А догодина — въ трето,
ако сме живи — здрави?
Защо се още бави,
та не звъни звънчето?

И. Н. Булевъ

КЪМЪ УЧИЛИЩЕ

Сбогомъ, лѣто знойно! Сбогомъ, лѣтни дни!
Ей звънчето школско съ веселъ гласъ звъни!

Въ улицитѣ ширни — гласове ечатъ,
въ улицитѣ чисти — рой деца търчатъ

Бързатъ къмъ школото съ книга подъ ржка —
за наука златна жетва е сега!

Съсь третаци драги гордо азъ вървя,
кимамъ на познати радостно съ глава.

Всички ми отвърщатъ: „На добъръ ти часъ!“
Бързамъ къмъ школото — волень, веселъ азъ.

Хр. Бояджиевъ

